
Uprostřed ráje

POLOOSTROV OTAGO/DUNEDIN/WAIKOUATI, ÚNOR 1884

Selma nedočkavě přecházela po pokoji sem a tam. Damon už před hodinou odešel s rodiči do velkého salonu, aby jim oznámil, že se ožení s mladou služebnou, a ona věděla, že se tomu jeho matka pokusí zabránit. Byla si však jistá, že ho paní Wayneová nedokáže přemluvit. Damon ji, Selmu, miluje z celého srdce. Dal jí to najevo s takovou přesvědčivostí, jakou dosud nikdy nepoznala, a přitom se – kromě několika kradmých polibků – nesnažil o tělesné sblížení.

Při tom pomyšlení si Selma spokojeně povzddechla. Damon byl na rozdíl od bratra ohleduplný, což se jí mimořádně zamlouvalo. Od té doby, co jí Damon vyznal lásku, už na Charlese skoro nemyslela, ale jeho zrada ji velmi bolela. Pevně však věřila tomu, že jednoho dne ji to přestane trápit – až se stane Damonovou ženou. Ta vyhlídka v ní vyvolávala blažený pocit. Myslím, že jednou ho budu milovat celým srdcem, pomyslela si, když vtom Damon bez zaklepání vstoupil do jejího pokojíku.

Byl tak bledý, že se Selma na okamžik obávala, že se přece jen nechal přemluvit, ale Damon ji beze slova objal. Ihned pocítila známý pocit jistoty a bezpečí.

„Bylo to hodně zlé?“ zeptala se váhavě.

Něžně uchopil její obličej do obou rukou a podíval se jí hluboko do očí.

Srdce jí bušilo až v krku a neubránila se letmé vzpomínce na Willa. I z jeho očí vždy vyčetla bezpodmínečnou lásku, ale Damonův pohled v ní vyvolával skutečný ohňostroj citů. Cítila, že po Damonovi stále víc touží i tělesně.

„Matka použila všechny prostředky. Pohrozila mi, že odtud odejde, jestli se staneš mou ženou – pryč s tebou nebude žít pod jednou střechou. Když jsem jí oznámil, že jsem si v Dunedinu koupil dům, nastoupila čichací sůl. Potom mi uvedla jako zářivý vzor ctnosti Charlese, který si na rozdíl ode mě uměl vybrat. Musel jsem se hodně kousat do jazyka, abych jí neřekl celou pravdu. Takhle to ale bylo vždycky – už jako dítě jsem na sebe bral vinu, když měl být bratr za něco potrestaný.“

Zajíkl se, protože Selma se při jeho slovech viditelně zarazila.

„Prosím, odpusť mi. Nechtěl jsem klukovské spory srovnávat s tím, jak odporně se zachoval vůči tobě, a rozhodně si tě nevezmu za ženu proto, že jsem dřív na sebe bral vinu.“

„Ach, Damone, já ti to přece věřím, jen jsem teď strašně rozcitlivělá. To je poslední bezpečné znamení, že nosím pod srdcem dítě. Ale prosím, prosím, vyprávěj dál. Proč jsi dřív za něho nastavoval hlavu?“

„Protože toho vždycky spoustu natropil a pak žadonil, jestli bych neřekl, že jsem to byl já. Jistě si domyslíš, že mě matka tvrdě potrestala, zatímco na svého oblíbeného synáčka se neuměla ani pořádně rozzlobit.“

„A co váš otec?“

„Ten se pokaždé držel zpátky a nikdy jí neodmlouval, aby měl klid.“

„Co říkal na nás dva?“

„Vůbec nic, jen se hluboce urazil, že jsem si od něho nenechal projektovat svůj dům.“

Damon se ušklíbl.

„Ty chudáčku,“ povzddechla si Selma a pohládila ho po tvářích. Od té doby, co si oholil licousy, byly příjemně hladké. Nyní už měl jen malý knírek. Takhle se mi líbí, letělo jí hlavou, ačkoli se Damon teď velmi nápadně podobá Charlesovi. Nebo snad právě proto?

Rychle zaplašila myšlenku na Charlese a nabídla Damonovi ústa k polibku. Pokaždé to bylo vzrušující, když se líbali, ale tentokrát to na její vkus příliš rychle skončilo.

Damon o krok ustoupil a zamyšleně se na ni podíval. Vypadal ustaraně.

„Jen s námahou jsem matku přemluvil, že tu můžeš bydlet, dokud budu zaneprázdněn v Christchurchi.“

„Odjíždíš?“ řekla polekaně Selma.

„Ach, miláčku, je mi to líto. Já jsem ti o tom neřekl!“

Selma zbledla při pomyšlení, že ji zanechá samotnou v domě svých rodičů.

„Ty musíš do Christchurchu? Kdy?“

„Už zítra,“ odpověděl provinile, „ale slibuju ti, že nejpozději za šest dní jsem zpátky. Mám tam mandanta, který na mě spoléhá.“

„Tak mě vezmi s sebou!“

Damon si povzdechl. „Strašně rád bych to udělal, ale pamatuj na dítě. Tak náročné cestování vlakem by ti určitě neprospělo a rozhodně by to pro tebe nebylo nic příjemného. I takhle ti často bývá nevolno.“

Selma zasténala.

„Máš pravdu, lásko.“

Damon se jí snažil povzbudit tím, že ji jemně pohladil po tváři.

„Kdyby tak už byl náš nový dům hotový... Ale nelam si s tím hlavu. Matka tě určitě nesní a já se už postarám o to, abys nemusela pracovat v domácnosti.“

„Ne, prosím, já chci být v kuchyni. Nejkrásnější místo v domě je u Mama Maaty.“

„Co bys říkala na to, kdybych Mama Maatu poprosil, aby šla s námi?“

Selma ho bouřlivě objala kolem krku. „To bys pro mě udělal? Ano, prosím, ano!“

Damon se zasmál. „No, upřímně se přiznám, že to udělám i kvůli sobě. Byla kdysi moje chuva a pro život jsem se od ní naučil víc než od matky.“

Selma se na něho vděčně podívala.

„Dobře, miláčku, připravím tedy všechno, abychom se mohli vzít hned, jak se vrátím. Pak už se ti nemůže nic stát.“

Pak už se ti nemůže nic stát. Pocit neuvěřitelného štěstí se během jediného okamžiku změnil v strach. Selma cítila, jak se v ní vzrývá nedobry pocit. Ale co měla dělat? Úpěnlivě žadonit, aby neodcházel? Zhluboka se nadechla. Však se mi nic nestane, chlácholila se.

Nebylo to však nic platné, strachu se nezavila, ba dokonce zesílil. V noci se jí zdálo, že ji pronásleduje muž bez tváře.

Když se následující den se slzami v očích loučila s Damonem, sevřela ho tak křečovitě, jako se tonoucí chytá stěbla. Sváděla vnitřní boj, jestli mu má povědět o svých ponurých předtuchách a nočních můrách, ale pak se najednou objevila jeho matka. Selmu přehlédla a začala synovi něco vykládat.

„Matko!“ přerušil ji Damon ostrým hlasem. „Nechovej se tak, jako by Selma byla vzduch. Prostě se k ní jen zkus chovat laskavě, než se zase vrátím.“

„Vynasnažím se,“ ujistila ho Ida Wayneová kousavým tónem. „Nejspíš bych jí měla poblahopřát ke skvělému úlovku. Každé emigrantce bez prostředků se nepoštěstí najít takovou partii a dostat se do vznešené společnosti,“ dodala namyšleně.

„No vy to musíte vědět nejlépe, protože jste to sama z emigrantky bez prostředků dotáhla vysoko díky těžařskému štěstí svého manžela.“ Selma se zaraženě odmlčela. Nechtěla to vyslovit, ale teď už se to nedalo vzít zpátky; přitom měla pocit, jako by si tím podepsala rozsudek smrti.

„Neradujte se předčasně. Ještě nejste nositelkou našeho jména a já se modlím k Bohu, aby k tomu nikdy nedošlo,“ zasyčela paní Wayneová a bez jediného slova na rozloučenou se vytratila.

„To bylo ode mě hloupé, vid’?“ zeptala se váhavě Selma, ale Damon zavrtěl hlavou, jemně ji objal a dlouze políbil. Mladá žena mávala za jeho drožkou tak dlouho, dokud se jí neztratila z dohledu. Se sklopenou hlavou se vrátila do domu a uchýlila se k Mama Maatě do kuchyně.

„Kdes byla celé ráno?“ obořila se na ni Maorka. „Práce se sama neudělá.“

„Já vím, odpusť,“ opáčila nesměle Selma, „ale něco se stalo.“

Mama Maata vzhlédla od stříbrného nádobí, které právě leštila.

„A povíš mi to, nebo z tebe budu muset každé slovo tahat? Doufám, že to nemá nic společného s tvou neustálou nevolností a jistým sukničkářem, nebo snad ano?“

Selma zrudla a úlekem se jí nedostávalo slov.

„Jestli jsem si to nemyslela! Tak on tě ten budižkničemu přece jen dostal! Měla jsem ti předtím povědět o nebohé Sally. Byla to krásná dívka, zasnoubená s chlapíkem z hor, Joe Cameronem. Pak se dostala do rukou šarmantního pana Charlese. Měla štěstí, že ten horal byl slušný a i tak si ji vzal. Ona ale zanedlouho zármutkem na smrt onemocněla a zemřela. Chudák Cameron zůstal s dítětem sám – a nejen zlé jazyky tvrdí, že se ten kluk podezřele podobá Charlesovi.“

Selma byla najednou bílá jako křída.

„Ale... ale... já...“ koktala.

„Holčičko, podívej se mi do očí. Nechceš mi přece nic nalhávat, vid’? Takže mám pravdu?“

Selma sklopila oči.

„Jistě že mám. Doufám, že si nepředstavuješ, že by se s tebou oženil.“

Mladá žena vzhlédla. „Ne, zanedlouho si bere Luisu Adisonovou a o mně se to nikdy nedoví.“

„Ano, ale jak si to představuješ? Už to nedokážeš dlouho skrývat. A jak znám paní Wayneovou, vyhodí tě okamžitě z domu.“

„Provdám se a přála bych si, abys odešla s námi. Pryč odsud!“

Mama Maata se podívala na Selmu tak, jako by mladá služebná přišla o rozum.

„Můj snoubenec by to chtěl taky, ostatně on sám to navrhl.“

„Tak už mě nenapínej. Co se stalo? Koho si vezmeš?“

„Pana Damona,“ odpověděla tiše Selma.

„Pana Damona?“ zvolala rozčileně Maorka. „Ale holčičko, to nemůžeš udělat. Je to skvělý člověk, který si nezaslouží, abys mu podstrčila parchanta!“

Selma jí konejšivě položila ruku na rameno. „On o tom ví a přál si to tak, ale pod jedinou podmínkou: Nikdo se nikdy nedoví, že on není otec. Musíš o tom mlčet jako hrob.“

„To samozřejmě budu.“ Mama Maata se zajíkla a otfela si oči. „Ale že něco takového na sebe bere... Je prostě příliš dobrý pro tento svět.“

Selma ruku odtáhla. „Mama Maato, on mě miluje.“

„A ty? Stýská se ti po tom kurevníkovi a zneužíváš lásku chudáka pana Waynea, že?“

„Ne, to ne. Myslím, že ho začínám milovat. A jednoho krásného dne po panu Charlesovi už ani nevzdechnu, to ti přísahám, Mama Maato. A co ty, rozhodla ses? Půjdeš s námi?“

„Holčičko, jak se můžeš ptát? Tady budou mít brzy hlavní slovo pan Charles a ta namyšlená slečinka Adisonová. Ne, chtěla bych vidět vyrůstat tvoje děti. Ach, drahá Selmo.“

Obě ženy se srdečně objaly. Selma vyplakala pár slz na hrud' Mama Maaty – nejen kvůli sobě, ale i kvůli osudem pronásledované Sally, která neměla tolik štěstí jako ona.

Po třech dnech Damonovy nepřítomnosti dívčin nevysvětlitelný strach pozvolna pominul. V duchu se věnovala už jen návratu svého snoubence. Kromě toho v domě Wayneových bylo kvůli nastávající svatbě hodně práce. Selma byla ráda, že Damon a ona budou už při této velké slavnosti muž a žena. Paní Wayneová jí šla naštěstí z cesty, a když se někdy náhodně potkaly, minuly se prostě bez pozdravu, zato pan Wayne si ji pokaždé měřil od hlavy k patě tak, že jen s námahou zachovala klid. Po jeho počáteční laskavosti už nebylo ani stopy.

Čtvrtého dne Selma vařila oběd – Mama Maata totiž odjela na slavnost do své vesnice – když vtom se objevila ve dveřích jako posel pomsty Ida Wayneová.

„Pojď se mnou!“ přikázala. „Máš návštěvu.“

„Já?“ Selma sebou škubla. Kdopak by ji navštěvoval? Okamžitě se jí udělalo nevolno. Opět dal o sobě vědět strach, že se probudí ze snu a znovu se zřítí do bezedné bažiny. Zaváhala.

„Je mi líto, právě vařím a...“

„Jsi snad nedoslýchavá? Řekla jsem: *Pojď!*“

Paní Wayneová k ní o krok přistoupila, uchopila ji za paži a táhla bezradnou Selmu za sebou. Nedovolila jí ani svléct zástěru.

Mladá žena strnula, když ji paní domu postrčila do salonu. Vedle pana Waynea stál Richard Parker, na tváři úsměv.

„Nemyslím, že bych chtěla tuto návštěvu přijmout,“ vypravila ze sebe Selma a rázně se otočila, ale Adrian Wayne jí zatarasil průchod ke dveřím.

„Ty tedy víš, kdo je ten pán?“ zeptala se paní Wayneová.

„Opakuji, že nechci s tím chlapem mluvit,“ odpověděla Selma roztřeseným hlasem.

„Ale Selmo, myslím, že nemáš na výběr. Byl jsem bohužel nucen nalít panstvu čistého vína – tedy že jsi podezřelá z vraždy, že jsi zabil svého muže, mého bratra.“

„Hned jsme věděli, že s tebou není něco v pořádku. Ale jak jsi jen dokázala poplést hlavu mému chlapci? Pravděpodobně nemá ani tušení o tvé kriminální minulosti,“ zasyčel pan Wayne.

Selma se napřímila.

„Pravda vypadá jinak a váš syn ji zná. Ví, že tento muž hodil svého bratra přes palubu a ukradl jeho peníze. Ví také, že mě tento muž chtěl donutit k sňatku tím, že mi poskytl alibi. A byl to Damon, kdo mě v Aucklandu zachránil před jeho nástrahami a přivedl mě sem do bezpečí.“

„Vidíte, přesně jak jsem to předvídal – lže vám přímo do očí. Mně se ale podařilo najít svědka, který viděl, jak tato žena prchá z místa činu. A také ho teď přivedu, abych jí jednu provžďy zavřel tu prolhanou hubu.“

„Richard, vypadni,“ zvolala Selma. „Provdám se za slušného muže a doufám, že se zanedlouho budeš za svůj zločin smažit v pekle.“

Návštěvník se však jen hlučně zasmál a vyšel ze salonu. Jeho hrubý smích bylo slyšet i z chodby.

„Prosím, věřte mi, jen jednou jedenkrát,“ prosila úpěnlivě Selma. „To on zabil mého muže a Damon mě osvobodil z jeho drápů. Prosím, pomozte mi a vyhodte toho zločince, nebo mu řekněte, ať se vrátí za tři dny, až tu bude i Damon. Ten zná celý můj příběh a věří mi. Prosím!“

„Pokud ti můj syn skutečně uvěřil, pak určitě jen proto, že se za to od tebe dočkal odpovídající odměny,“ rozvzteklil se Adrian Wayne.

„Nepřipustím, aby se Damon zesměšnil. Opustíš tento dům, a to ještě dnes,“ přidala se jeho manželka a zpražila Selmu triumfálním pohledem.

„Dobře, nechte mě tedy hned teď odejít – ale nepředávejte mě do rukou Richarda Parkera. Prosím! Neberte na sebe takový hřích, já...“

Úpěnlivé prosby Selmy ukončilo rázné otevření dveří. Byl to Richard, následovaný nesmělým námořníkem z *Hermione*, který teď měl na sobě obnošené šaty zemědělského dělníka. Richard ho postrčil do místnosti.

„Tak už mluv! Co jsi tenkrát v noci viděl?“

„Já... viděl jsem muže a ženu, jak se spolu pořádně hádají. A potom... a potom ho... ona ho strčila přes palubu,“ vykoktal bývalý námořník.

„To je lež!“ vykřikla Selma a chtěla se vrhnout na Richarda, ale pan Wayne ji železným sevřením zadržel.

„Copak nevidíte, že je to komplot? Proboha, ti dva se přece domluvili! Prosím, počkejme na Damona, je to můj advokát. V případě potřeby převezme mou obhajobu.“

„Ach tak, advokát!“ pronesl uštěpačně Richard. „To se dcera služky docela slušně uchýtila.“

„Kdo že to je?“ zeptala se Ida Wayneová s neskrývaným odporem.

„Její matka sloužila na naší farmě a můj bratr si vzal do hlavy, že se s ní ožení. Pravděpodobně ho k tomu přiměla stejnými prostředky jako vašeho syna.“

Selma byla jako ochrnutá, ale nechtěla se vzdát. Ještě ne.

„Prosím, pošlete ty muže pryč. Až se Damon vrátí, přiveďte pro mě za mě třeba i policii, ale já s tímhle chlapem nikam nepůjdu.“

„Tobě snad přeskočilo?“ obořil se na ni pan Wayne. „Ne, nemáme zájem o skandál, aby se pak všude povídalo, že naše služebná je hledaná vražedkyně. Byli bychom pánům vděční, kdyby se toho laskavě ujali a předali tě do rukou policie, aniž bychom se přitom dostali do řečí.“

„On mě nepředá policii. Odvede mě na svou farmu a donutí mě, abych se za něho provdala.“

Richard se falešně zasmál. „To ale hodně přeceňuješ svůj vliv na muže, milá švagrová. A vůbec – na jakou farmu? Z čeho bych si asi tak mohl koupit farmu?“

„Z ukradených peněz mého muže!“ zvolala zoufale Selma.

„Nech toho, ty zcizené peníze máš u sebe.“

Selma se otočila k panu Wayneovi a v očích se jí zračila úpěnlivá prosba.

„Dobře, prohledejte můj pokojík. Jestli tam ty peníze najdete, dobrá, odejdu s tím chlapem, ale jestli ne, počkáme na Damona.“

„Hlavně jí na tyhle triky nenalítňte,“ vmísil se do hovoru ostrým hlasem Richard. „Kdoví kam peníze schovala. Jistě není tak hloupá, aby je skrývala pod polštářem. Ale mně vůbec nejde o peníze, ať klidně shnijou tam, kam je strčila. Já chci jen spravedlnost pro bratra.“

Než stačil zareagovat, Selma k němu přiskočila a uštědřila mu mlaskavý políček.

„Tady máte důkaz toho, jak je nevypočitatelná,“ utrousil pohrdavě Richard.

„No tak si tu ženu už odvedte!“ požádal Adrian Wayne. „A ty jí co nejrychleji sbal věci. Drožka pánů čeká,“ dodal s pohledem na manželku.

Selma si s hrůzou uvědomila, že Wayneovi sledují jediný cíl – co nejdřív se jí zbavit, aby se vyhnuli skandálu. Toho se očividně obávali ze všeho nejvíc.

„Damone!“ vykřikla zoufale. „Nedovol, aby mě Richard unes! Damone, prosím! Pomoz mi!“ Potom se odmlčela a prosebně pohlédla na pana Waynea, ale ten se netečně odvrátil. Jsem ztracená, pomyslela si, ale pak ji napadlo, čím by se možná panstvo dalo odradit od tohoto šílenství.

„Pane Wayne, vy přece svého syna milujete a on miluje vás. Jak mu proboha chcete vysvětlit, že jsem najednou zmizela? Nikdy vám neodpustí, že jste mě vydal tomuhle chlapovi, před kterým mě kdysi zachránil. Bude mě hledat!“

Pán domu si zamyšleně prohrábl vous. Začínají v něm hlodat pochybnosti, zadoufala Selma.

Vtom rázně promluvila paní Wayneová. „Adriane, neodej se tou ženskou zmást. A nech na mně, co řekneme synovi. Mě už něco napadne, aby nám nic nevyčítal a nehledal po celém Novém Zélandu tuhle existenci. Však já ho přesvědčím, že to byla jen proradná běhna, na to se můžeš spolehnout.“

„Dobře, tak mi ji konečně odvedte z očí!“ přikázal pan Wayne. „A ty, Ido, jí prosím sbal věci.“

Nemusel pobízet dvakrát; manželka spěšně zamířila ke dveřím a na prahu vrhla na Selmu ještě jeden nenávislý pohled.

Když mladá žena ucítila na paži Richardův brutální stisk, věděla, že prohrála. Vykřikla bolestí. Připadala si, jako by se probudila z krásného snu. Co si to jen namlouvala – že jí osud dopřeje štěstí po boku Damona Waynea?

Ne, to zřejmě ne, ale přesto nikdy neodejde s Richardem! Byla posedlá jedinou myšlenkou – uniknout tomu muži! Existoval jediný člověk, který by jí teď mohl pomoci: ten nesmělý mladý bývalý námořník, který se styděl tak, že nevěděl, kam s očima.

Selma si ho změřila pronikavým pohledem. Z očí mu přímo vyzařovalo špatné svědomí. Rychle se podíval stranou.

„Nejlépe uděláte, když ji hned dopravíte na Severní ostrov a předáte ji tam policii,“ navrhl pan Wayne a vtiskl Richardovi do ruky peníze na tři lodní lístky z Dunedinu do Aucklandu. „To by se jí pak Damon nahledal!“

„Až se doví, že jste mě vydali těmto zločincům, vypátrá mě i na severu,“ vykřikla vzdorně Selma.

„Jak už naznačila manželka, raději o návštěvě těchto pánů pomlčíme. Naservírujeme mu příběh, ve kterém, milé dítě, budeš právě ty ta špatná. Nedám přece všanc pověst své rodiny a nebudu nečinně přihlížet, jak si můj syn bere za ženu vražedkyni.“

„Správně, pane. Váš lehkověrný syn ji už jednou vyrval z rukou spravedlnosti. Podruhé už by si s takovou kriminálnící neměl zadávat,“ přisvědčil podlézavě Richard, vzápětí se otočil k Selmě a zasyčel: „Tak už konečně pojď!“

Selma se však zuby nehty vzpouzela jeho pokusu odvléct ji s sebou.

„Chyt ji za nohy,“ přikázal za chvíli námořníkovi a sám ji uchopil v podpaží. Nesmělý mladý muž váhavě přistoupil a snažil se jí sevřít nohy, ale Selma několikrát kopl jeho směrem. Se zadostiučiněním si všimla, že bojácně ustoupil.

„Tak už zaber, člověče!“ zaječel Richard. Selmě neuniklo v obličejí námořníka utrpení, když ji stiskl pevněji. Znovu k němu vyslala naléhavý pohled a mladík zrudl. Ano, ten mi pomůže, byla si jistá. Mohla se odvážit s oběma muži odejít.

„Nechte mě, opustím tento dům po svých,“ prohlásila.

Bývalý námořník jí okamžitě pustil nohy a Richard jí pomohl vstát. Přitom ji zatal prsty do paže. Škubla sebou a obořila se na něho: „A ty na mě nesahej! Řekla jsem, že z tohoto domu odejdu dobrovolně – a já své slovo držím.“

S nesmírným pohrdáním se podívala z pana Waynea na jeho ženu, která přispěchala s kufrem a kvílela: „Ať už se mi ta kriminálnice konečně klidí z očí!“

Vtom Selmu ovládl dosud nepoznaný pocit, který se jí v nitru rozhořel jako ničivý požár hrozící pohltnit vše, co se mu postaví do cesty. Tohle jí staří Wayneovi zaplatí! Nenápadná Selma Parkerová se jim pomstí! A Charlesovi jakbysmet. Na chvíli se zamyslela, jestli na ně nemá vykřičet, že nosí pod srdcem bastarda jejich syna Charlese, ale vzápětí tu myšlenku zavrhl. Ida Wayneová by ji označila za lhářku a pan Wayne by manželce horlivě přikyvoval.

Ne, to dítě patří jí, jen jí samotné – a ona ho vychová jako slušného člověka, jako to kdysi dokázala její matka. V této rodině už nemá co pohlédávat. I kdyby ji Damon našel, nemůže se za něho provdat, protože on je taky částí této sebranky. To nemění nic na skutečnosti, že mu hluboko v srdci zůstane zavázána a nikdy nezapomene, co to bylo za báječného muže. Zbytek rodiny však jednoho dne trpce olituje, že ji vyhnali z domu jako prašivého psa! Pak už ale s nimi nebude mít slitování. Zničím vás, přísahala v duchu Selma Parkerová, když s hrdě vztyčenou hlavou navždy opouštěla dům na zeleném pahorku.

Jestlipak by se toho Wayneovi odvážili, kdyby tu byla Mama Maata, ptala se sama sebe, když spěchala k čekající drožce. Dokázala by Maorka ty strašlivé lidi odradit od toho, aby Selmu nevydávali napospas vrahovi jejího muže? A věřil by jí Damon i poté, co námořník odpřisáhl, že byl očitým svědkem toho zločinu? Chtěl by se s ní i za těchto podmínek pořád ještě oženit?

Selma bez jediného ohlédnutí nastoupila do kočáru.